Nayak. BPP (2025)11:VI ପ୍ରାଚୀ ପତ୍ରିକା

ଗବେଷଣାତ୍ମକ ପ୍ରବନ୍ଧ ମୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ

DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.17550421 ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ନୂଆ ଶତାବ୍ଦୀର ନବ ଚେତନା

ସୁମନ୍ତ ନାଏକ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର :

ପ୍ରୟୋଗବାଦୀ ଅବଧାରଣାରେ ସମୃଦ୍ଧ ଥିଲା ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସାହିତ୍ୟ । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରୁ ବିଦେଶୀ ତତ୍ତ୍ୱ ଆଉ ଚେତନାକୁ ସର୍ବସ୍ୱମଣି ସାରସ୍ୱତ ସାଧକମାନେ ଯେଉଁ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ତାର ଧାରା ସତୁରୀ ଦଶକ ପରେ ପରେ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯାହା ଧରାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇଥିଲା ବିଶ୍ୱାୟନର ପ୍ରବଳ ପ୍ରବାହରେ । ସାହିତ୍ୟରେ କ୍ଲିଷ୍ଟତା, ବୁଦ୍ଧିଦୀପ୍ତୋତା, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନ୍ତଃଚେତନାର ଶାବ୍ଦିକ ରୂପକଳ୍ପରେ ପାଠକର ସରଳପଣରେ ବିଭ୍ରମ ଓ ଅବୁଝା ଭାବରେ କୁହୁଡ଼ିଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ଅଶୀଦଶକ ପରେ ପରେ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହୋଇଗଲା । କୁହାଗଲା ଏହା ହେଉଛି ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକତା । କିନ୍ତୁ ସତକଥା ହେଉଛି କେତେଦିନ ଯାଏ କି ପ୍ରକାର ଚେତନାଦୀପ୍ତ ଭାବ ପାଠକକୁ ଉତର ଆଧୁନିକତା ନାମରେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଅବଧାରଣ ଦେବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ହୋଇଥିଲା ତାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟତା ନାହିଁ । କେବଳ ଅର୍ଥନୈତିକ ପାଣିପାଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ସାହିତ୍ୟିକ ଗତି ଶୀଳତାକୁ ଲକ୍ଷ କରି ସମାଲୋଚକଗଣ ଇଂରାଜୀ ପ୍ରବନ୍ଧ ତଥା ପୁସ୍ତକ ଆଲୋଚନାର ଶବ୍ଦ ମାନଙ୍କୁ ବିଦେଶୀ ଚାରା କରି ଦେଶୀୟ ମାଟିରେ ପ୍ରତିରୋପଣ କଲେ ଆଉ ସେହି ବିଦେଶୀ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦେଶୀୟ ସାହିତ୍ୟ ଭାବରେ ସଂଯୋଜିତ କରି ସାହିତ୍ୟ ଆଉ କାଳଖଣ୍ଡକୁ ନାମିତ କଲେ । ସିଧାକଥାରେ ତାକୁ ଆମେ ଶବ୍ଦ କହୁଛୁ ବା ଯାଦୁ (Ilusim) କହିପାରିବା । ପରଦା ହଟିଲେ ଯାହାର ସତ୍ୟତା ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ? ତଥାପି ସେହି ସମୟାଖଣ୍ଡରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ କୁହୁକର ପରିଧିରେ ସାରସ୍ୱତ ଭାବମାନଙ୍କୁ ଆଲୋଚନା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସମୃଦ୍ଧ ନହେଲେ ହେଁ ସୁଗମ ମଧ୍ୟମ ଏହି ଚେତନାରେ ସାହିତ୍ୟ ଯୁଗ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଆଲୋଚିତ ହେଲା । ଯାହାଥିଲା ଉତରଆଧୁନିକତା । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ କୁହାଯାଇପାରେ ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକତାର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଧାରାର ବାଦ ବା Ism କୁ ଭେଦ କରିବାର ପାଠକୀୟ ଅକ୍ଷମତା ସୃଷ୍ଟି ଏକ ନବ୍ୟ ଚେତନା । ନବେ ଦଶକ ପରେ ଏହି ଚେତନାରେ ବିଦେଶୀ ସଂସ୍କୃତିର ଅପମିଶ୍ରଣ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାହିତ୍ୟ । ଯାହା ସାହିତ୍ୟର ମୂଳ ଭାବକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାରେ ଅକ୍ଷମ ବା କୁହାଯାଇପାରେ ଏକ ବେପାରୁଆ ସାହିତ୍ୟିକ ଧାରା । ଏହି ନୂଆ ବେପରୁଆ ଭାବର ସାହିତ୍ୟ କେମିତି ସମାଜ ଜୀବନକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି ନୂଆ ନୂଆ ଭାବଧାରାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରୁଛି ତାହାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରାଇବା ମୋ ପ୍ରବନ୍ଧର ମୌଳିକ ଆବେଦନ ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :

ଅବବୋଧ, ଯାଦୁ, ୱାଇଫ୍ ସ୍ୱାପିଙ୍ଗ୍, ସାଲୋଗାମୀ, ବାୟ୍ ସେକ୍ସୁଆଲ୍, ଉଲ୍ଲାସର ଜରାଶ୍ରମ, ଡେ଼ଟିଂ, ଭୋଟରବାଦ ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ :

ନବେ ଦଶକରେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥନୈତିକ ଚେତନା ପ୍ରଭାବର ବାସ୍ତବ ରୂପ ଭାରତ ଦେଖିଲା ଦୁଇହଜାର ମସିହାବେଳକୁ । ଭାରତରେ ସରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଫଳରେ ବିଦେଶୀ ପୁଞ୍ଜିକୁ ନେଇ ତାର କଡ ଲେଉଟେଇଲା । ସାଧାରଣ ଜନତା ଏହାକୁ ସରକାରଙ୍କର ପାରିଲାପଣ କହୁଥିବାବେଳେ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଥିଲା FDI ର ସିଧାସଳଖ ପ୍ରଭାବ । ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ସମୂହ ଭାରତର

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢ଼ିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ

Quick Response Code:

Available online at : https://pracheenews.com/

DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17550421

Article No - BPP00332

ଯୋଗାଯୋଗ :

ଡକ୍ଟର ସୁମନ୍ତ ନାଏକ, ସହକାରୀ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ (ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ) ଧରଣୀଧର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, କେନ୍ଦୁଝର

E-mail.ID : naik.sumantra2@gmail.com

ORCID ID : https://orcid.org/0009-0007-1953-3738

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୪.୦୬.୨୦୨୫	୧୧.୦୭.୨୦୨୫	୨୫.୦୮.୨୦୨୫	୧.୦୯.୨୦୨୫

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ନାଏକ, ସୁମନ୍ତ; ୨୦୨୫ । ନୂଆ ଶତାବ୍ଦୀର ନବ ଚେତନା । ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ । ଭାଗ :୧୧, ସଂଖ୍ୟା : ଚ ; ପୃଷ୍ଠା :୯-୧୨ ।

ବର୍ଦ୍ଧିତ ଲୋକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ଏହାକୁ ଏକ ସୁଗମ ବଜାର ଭାବରେ ବିଚାର କଲେ । ସେମାନଙ୍କର ପୁଞ୍ଜିର ପ୍ରୟୋଗରେ ଭାରତବର୍ଷର ଗରିବ ମଣିଷର ହାତ ପାଟିକୁ ଯିବାକୁ ଆଉ ବାଧା ଉପୁଜିଲା ନାହିଁ । ନବେ ଦଶକ ପୂର୍ବରୁ ବଂଚିବାର ଯେଉଁ ସଂଘର୍ଷ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲା ତାହା ଅପସରି ଦେଶ ପ୍ରଗତି ପଥରେ ପାଦଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ଏହି ବିକାଶର ଧାରାକୁ ସାଥି କରି ଏକ ଉତ୍ସାହର କାଳଖଣ୍ଡ ସମାଜ ଓ ସାହିତ୍ୟର ଦେଖାଦେଲା ଯାହା ଥିଲା ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କାଳଖଣ୍ଡ ।

ମୁକ୍ତ ବାଣିଜ୍ୟର ପ୍ରଭାବରେ ଭାରତକୁ ପୁଞ୍ଜିପତି ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ବିରାଟ ବଜାର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ପାଦିତ ସାମଗ୍ରୀର ବିକ୍ରୟ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ଏ ଦେଶର ସବୁ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଉପଭୋକ୍ତା ମଣିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଦିନେ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାଇ ଉତ୍ପାଦିତ କରାଯାଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ବଦଳରେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଉତ୍ପାଦନ କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ସୃଷ୍ଟି କରି ସାମଗ୍ରୀ ବିକିଲେ । ଉପଭୋକ୍ତାବାଦ ପୁଞ୍ଜିପତିମାନଙ୍କୁ ବେଶ୍ ସୁହାଇବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ।

ଉପଭୋକ୍ତାର ସବୁବେଳେ ମୋହ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଥାଏ । ମଣିଷ ବସ୍ତୁବାଦୀ ହୋଇଗଲେ ପାଲଟି ଯାଏ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ । ବ୍ୟକ୍ତିବାଦ ବେଶ୍ ବେପରୁଆ ଭାବରେ ବଂଚେ । ତାର ଆଶା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନହେଲେ ସେ ହୋଇପଡେ ବିଷର୍ଣ୍ଣ । ଅବା ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣ କରେ ବିପଥ । ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ ମଣିଷ ବସ୍ତୁପ୍ରାପ୍ତିର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ବିଷର୍ଣ୍ଣବାଦୀ ଓ ବିପଥଗାମୀ ହୋଇଥାଏ । ବସ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲେ ତାହାକୁ ସେ ଗ୍ଲାମର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ସମାଜରେ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଦେଖାଇବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରେ । ଏହି ଗ୍ଲାମର୍ ର ପ୍ରଭାବ ପଡିଥାଏ, ଶିକ୍ଷାରେ, ସଂସ୍କୃତିରେ ସର୍ବୋପରି ମଣିଷର ସାମଗ୍ରିକ ଜୀବନଧାରାରେ । ଯାହାକୁ କୁହାଯାଏ Educational Glamour, Cultural Glamour ତଥା Teahnological Glamour.

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରାରମ୍ଭବେଳକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱକୁ ଯେଉଁ ନବ୍ୟଚେତନାଟି ଆଚ୍ଛନ୍ନ କଲା ମଣିଷ ତାର ପ୍ରଭାବକୁ ଲକ୍ଷ ରଖି କହିଲା ବିଶ୍ୱ ଏକ ବଜାର । ପଣ୍ୟ ବିନିମୟର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନ୍ତରାଳରେ ସଂସ୍କୃତିର ବିନିମୟ ଓ ତାର ପ୍ରଭାବ ବିଦେଶୀ ପୁଞ୍ଜିର ଅନ୍ତରାଳରେ ପଶି ଆସି ଭାରତୀୟ ସାମାଜିକ ଜୀବନରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ନୂଆ ଅବଧାରଣାମାନ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଲା । ବିଦେଶୀ ପୁଞ୍ଜିର ସରଳ ପ୍ରବେଶ ପରି ବିଶ୍ୱ ଅର୍ଥନୈତିକ ଚେତନାର ପ୍ରଭାବ ସାହିତ୍ୟ କେବଳ ସରଳ ହେଲା ନାହିଁ, ସାହିତ୍ୟ ସମାଜ ଜୀବନକୁ ସିଧାସଳଖ ବ୍ୟକ୍ତ କଲା । ସାରସ୍ୱତ ସାଧକ ବି ଯାହା ଦେଖିଲା ତାହା ଲେଖିଲା । ପାଠକକୁ ସାହିତ୍ୟର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଚେତନା ନିଜର ଅନୁଭବ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଲାବଣ୍ୟବତୀ, କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୁନ୍ଦରୀ ଯାହା ଦିନେ ପାଠକର ଅପହଂଚ ଇଲାକାରେ ରହି ପାଠକକୁ କେବଳ ଅବଶୋଷ ହେଉଥିଲା ସେହି ଲାବଣ୍ୟବତୀ ଏକ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାହିତ୍ୟରେ ପାଠକର ସ୍କୁଟି ପଛରେ ବସି ପିଜା ବର୍ଗର ଖାଇବାକୁ କାଫେକୁ ଗଲା । ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ମାଧ୍ୟମ ବି ବଦଳିଲା । ପୁରା ସରଳ ଅବା ବେପରୱା । ପୁଣି ସାହିତ୍ୟରେ ଦେଖାଗଲା, ଏହି ଚେତନାର ନୂଆ ଅବଧାରଣା ।

ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟ ହେଉଛି ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଆଦ୍ୟ ପ୍ରହର । ଏହି ସମୟରେ ଯେଉଁ ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବଗୁଡିକ ପରିଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଯେଉଁ ତାତ୍ୱିକ ଅବବୋଧ ମିଳେ ତାକୁ ଆଲୋଚନା କରାଯାଏ ସାଂପ୍ରତିକ କାଳଖଣ୍ଡର ସାହିତ୍ୟରେ । ତତ୍ୱ ଆଉ ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବ ଆଧାରରେ ସାହିତ୍ୟର ଅବଧାରଣାକୁ ସନ୍ଦର୍ଶନ କଲେ ସହଜରେ ଅନୁମତି ହୁଏ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାରସ୍ୱତ ସ୍ୱର ସାମଗ୍ରୀକ ସମାଜର କଥା ଆଉ ବ୍ୟଥାକୁ ସହଜରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ସକ୍ଷମତା ରଖିଛି । ଏଥି ସହିତ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସାରସ୍ୱତ ଜଗତ ଯେଉଁ ତତ୍ୱମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଚି ସେଗୁଡିକ ମଧ୍ୟରୁ ଯଦିଓ କିଛି ଭାବ ଓ ଚେତନା ସତୁରୀ ଦଶକ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳର କିନ୍ତୁ ଏହି ଭାବ ପ୍ରଭାବ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାହିତ୍ୟରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇ ସାମାଜିକ ଜୀବନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି ।

ସାହିତ୍ୟରେ ସବୁବେଳେ ଏହି କଥାଟି ସତ୍ୟ ଯେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମାଜ ଜୀବନକୁ କେତେକାଂଶରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ । ଏଣୁ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାହିତ୍ୟରେ ଦେଖାଦେଇଛି କେତେକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ କାଳର ଅବଧାରଣାର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅବତାରଣା ବ୍ୟତୀତ କିଛି ନୂଆ ଚିନ୍ତା ଓ ଚେତନା । ସେଗୁଡିକ ହେଉଛି – ବାସ୍ତବବାଦ, ଗାନ୍ଧୀବାଦ, ମୃତ୍ୟୁଚେତନା, ରହସ୍ୟବାଦ, ରୋମାଂଟିକ୍ ଭାବ, ନାରୀ ଅବକ୍ଷୟ, ସ୍ଥିତିବାଦ, ସାମାଜିକ ସଂଘର୍ଷ, ଶରଣାର୍ଥୀର ଦୁଃଖ, ଦଳିତର ବ୍ୟଥା, ବିସ୍ଥାପିତର ବ୍ୟଥା, କୃଷକ ସମସ୍ୟା, ଶ୍ରମିକର ବ୍ୟଥା, ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ର କୁହେଳିକା, ପ୍ରେମର ଭିନ୍ନ ପରିଭାଷା, ପରକୀୟା ପ୍ରୀତି, ଧର୍ମର ଭିନ୍ନ ପରିଭାଷା, ବାମାବାଦ, ମିଥ୍‌ର ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ, ପ୍ରତୀକର ପ୍ରତିକାତ୍ମକ ପ୍ରୟୋଗ, ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଓ ରୂପକଳ୍ପର ଆଭାସୀ ଆବେଦନ, ସାମ୍ୟବାଦର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆବେଦନ, ଯୁଗ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ସ୍ୱର ଇତ୍ୟାଦି ।

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମାଜର ଯେଉଁ କେତୋଟି ନୂଆ ଚେତନା । ସାହିତ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛି ଆଉ ସାରସ୍ୱତ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ସେହି ଚେତନାର ଅବତାରଣା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରୁଛି ତାହା ହେଉଛି – (୧) ଯୌନ କର୍ମପ୍ରତି ସମ୍ବେଦନା, (୨) ବିଜ୍ଞାନର ମୋହ, (୩) ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ମାର୍ମିକ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା, (୪) ବେପରୁଆ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, (୫) ସାଇବର କ୍ରାଇମ୍, (୬) ସାଇବର ସେକ୍ସ (୭) ତୃତୀୟ ଲିଙ୍ଗୀ ପ୍ରତି ସମ୍ବେଦନା,

(୮) ଆଭାସୀ ପ୍ରଣୟ, (୯) ଚିତ୍ର ଭାଷାର ପ୍ରୟୋଗ, (୧୦) ସେକ୍ସୁଆଲ ହାରାସ୍‌ମେଂଟ୍, (୧୧) ସଂରକ୍ଷଣବାଦ, (୧୨) ତୁଷ୍ଟିକରଣ ରାଜନୀତି, (୧୩) ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଅବକ୍ଷୟ, (୧୪) ମାନବୀୟ ସଂପର୍କର ନବ ମୂଲ୍ୟାୟନ, (୧୫) ମୌଳିକ ଜୀବନାଦର୍ଶର ସ୍ଫୁରଣ, (୧୬) ଆବେଗମୟ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକତା, (୧୭) ନିବିଡ ପ୍ରତ୍ୟାଶା, (୧୪) ଭୋଟରବାଦ, (୧୫) ଉପଭୋକ୍ତାବାଦ, (୧୬) ଉଗ୍ର ଦେଶାତ୍ମବୋଧ, (୧୭) ବିଭ୍ରମ ନାରୀ ସ୍ୱୟଂ ସହାୟିକା ଗୋଷ୍ଠୀବାଦ, (୧୮) ପତ୍ନୀ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାର, (୧୯) ରଢ଼ିବାଦ ଓ ହେତୁବାଦର ସଂଘର୍ଷ, (୨୦) ଉଲ୍ଲାସର ଜରାଶ୍ରମ, (୨୧) ଅପଭ୍ରଂଶର ଭିନ୍ନ ଭାଷା, (୨୨) ବ୍ରେକ୍ ଅପ୍, (୨୩) ସାଲୋଗାମୀ ଚେତନା, (୨୪) ଡେଟିଂ, (୨୫) ଲିଭ୍‌ଇନ୍ ରିଲେସନ୍, (୨୬) ଟେକ୍ନୋଲୋଜିର ଗ୍ଲାମର, (୨୭) ଏଡୁକେସନାଲ୍ ଗ୍ଲାମର୍, (୨୮) କଲ୍‌ଚୁରାଲ ଗ୍ଲାମର, (୨୯) L.G.B.T ଚେତନା ଲେସ୍‌ବିଆନ୍, ଗେ, ବାୟ ସେକ୍ସ, ଟ୍ରାନ୍ସ୍ ଜେଣ୍ଡର ତଥା ୱାଇଫ୍ ସ୍ୱାପିଙ୍ଗ୍ ପରିଚେତନା ଓ ତତ୍ପମାନ ।

ଅଳ୍ପ କିଛି ବର୍ଷ ତଳେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ରାତ୍ରୀର ନିର୍ଜନତାରେ ନିଜକୁ ନାରୀ ରୂପରେ ସଜେଇ ନାରୀ ଅନୁଭବରେ ରାଧା ପରି ନିଜକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର କଥା ବେଶ୍ ଚର୍ଚ୍ଚାକୁ ଆସିଥିଲା । ଏହା ହିଁ ସାଲୋଗାମୀ ମାନସିକତା । ନାରୀ ପୁରୁଷ ଉଭୟ ସତାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଅନୁଭବ କରି, ଦୈହିକ ମାନସିକ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବିବାହ କରିବାର ରୁଗ୍‌ଣ ଧାରା ସମାଜରେ ଏବେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲାନି । ଗୁଜୁରାଟର ଝିଅ, କ୍ଷମାବିନ୍ଦୁ ମେହେନ୍ଦି ଓ ହଳଦୀ ଲଗାଇ ନିଜେ ନିଜକୁ ବିବାହ ହୋଇ ଯିବାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଦେଶରେ ଖୁବ୍ ଚର୍ଚ୍ଚା ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆତ୍ମ ବିବାହ ବା ସାଲୋଗାମୀ ସମାଜକୁ ଯେଉଁ ବାର୍ତ୍ତା ଦେଲା ତାହା ଭବିଷ୍ୟତରେ କି ରୂପ ନେବ ତାହା ସମୟ କହିବ ।

ବାୟ ସେକ୍ସୁଆଲ ମାନସିକତା ଏବେ ସମାଜରେ ବହୁ ମାତ୍ରାରେ ଦେଖାଦେଲାଣି । ଜଣେ ପୁରୁଷ ଉଭୟ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷର ସାନିଧ ପାଇବାର ମାନସିକତା ହେଉଛି ବାୟ ସେକ୍ସୁଆଲ୍ ମାନସିକତା । ଅଳ୍ପ କିଛି ଦିନ ତଳେ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲାର ସୋର ଅଂଚଳରେ ଥାନାକୁ ଏକ ବିଚିତ୍ର କେସ୍ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଆଣିଥିଲା । ଘଟଣାଟି ଥିଲା ସୋର ଅଂଚଳରୁ ଜଣେ ଯୁବକ ସୁରଟରେ ରହି ଦେହ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲା । ତାର ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା ସେ ନିଜକୁ ନାରୀ ପରି ସଜେଇ ହୋଇ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ କଲ୍ କରି ଡାକି ତାଙ୍କ ସହିତ ସେକ୍ସ କରୁଥିଲା । ମାତ୍ର ସତ କଥା ଥିଲା ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଟ୍ରାନ୍ସ୍‌ଜେଣ୍ଡର ନଥିଲା । କାରଣ ତାର ସ୍ତ୍ରୀର କହିବା ମୁତାବକ ତାଙ୍କର ଏକ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ଶାରୀରିକ ସଂପର୍କର ଆନନ୍ଦ ନେବା ସହିତ କଲ୍‌ଗାର୍ଲ ପରି ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ସହିତ ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିବା ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ସୋର ଅଂଚଳର ଏହି ଯୁବକଟିର ମାନସିକତା ଥିଲା ବାୟ ସେକ୍ସୁଆଲ୍ ମାନସିକତା ।

ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କର ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ବିତସ୍ପୃହ ନ ହୋଇ ଏବର ବାପା ମାଆମାନେ ଆଉ ପୁଅ ବୋହୂ ଉପରେ ବୋଝ ନହୋଇ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ଜରାଶ୍ରମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା କଥା ଏବେ ଦେଖାଗଲାଣି । ଜଣେ ଯାତ୍ରା କଳାକାର ଏପରି କାହାଣୀ ଏବେ ଓଡ଼ିଶାର ବୃଦ୍ଧ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଅନେକ ଆଶ୍ୱସନା ଦେଉଛି ।

ସମାଜ ଜୀବନକୁ ଏବେ ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଖୁବ୍ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି, ତାହା ହେଉଛି କଲ୍‌ଚୁରାଲ ଗ୍ଲାମର ଆଉ ଏଜୁକେସନାଲ୍ ଗ୍ରାମର । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଟେକ୍ନୋଲୋଜିର ଗ୍ଲାମର ମଧ୍ୟ ସମାଜ ଜୀବନରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛି ଆଉ ସାହିତ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି ।

କଲ୍‌ଚୁରାଲ ଗ୍ଲାମର ହେଉଛି ସଂସ୍କୃତିର ରକ୍ଷକ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଦେଖେଇ ହେବା । ଯେମିତିକି ମାର୍ଗଶିର ମାସର ଗୁରୁବାରମାନଙ୍କରେ ଏବର ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ଗୁରୁବାର ମାଣବସା ଓଷା କରିବାର ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରାକୁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତାକୁ ନିବିଡ଼ ଅନୁକ୍ଷଣ କଲେ ଜାଣିବା ଯେ ଏହା ହିଁ କଲ୍‌ଚୁରାଲ ଗ୍ଲାମର । ବୁଧବାର ଦିନ ସ୍ୱାମୀକୁ ଦୁବ ଆମ୍ବ ପତ୍ର ସଂଗ୍ରହର ଆଦେଶ ଆଉ ଗୁରୁବାର ବୋଲି ଭୋରୁ ଗିଜର୍‌ରେ ପାଣି ଗରମ କରି ମୁଣ୍ଡ ଧୋଇ ଡ୍ରାୟର୍‌ରେ କେଶ ଶୁଖେଇ ଧଳାଶାଢୀ ପିନ୍ଧି, କେଶକୁ ମୁକୁଳା ରଖି ଗୁରୁବାର ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଦାଣ୍ଡରେ ବୁଲେଇବାର ପରମ୍ପରାକୁ କଲ୍‌ଚୁରାଲ ଗ୍ଲାମର କହିପାରିବା । ମାର୍ଗଶିର ଗୁରୁବାର କେବଳ ମାତ୍ର ଉଦାହରଣ ଥିଲା । ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପର୍ବପର୍ବାଣୀକୁ ସମାଜ ଏମିତି ଢଙ୍ଗରେ ପାଳନ କରିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । ଯେଉଁ ଜନ୍ମଦିନ ବାର୍ଥଡେ ପାର୍ଟି ଭାବରେ ସହରରେ ଥିଲା ତାହା ଏବେ ନିପଟ ମଫସଲ ଗାଁକୁ ବ୍ୟାପିଗଲାଣି । କେକ୍ କାଟିବା, ମହମବତୀ ଜାଳିବା, ବେଲୁନ୍ ଟାଙ୍ଗିବା ନହେଲେ ଜନ୍ମଦିନ ଆଉ ପାଳନ ହୋଇପାରୁନି । ମନ୍ଦିରକୁ ସକାଳୁ ଯାଇ ନୂଆ ଜାମାପ୍ୟାଂଟ୍ ପିନ୍ଧାଇ ଚନ୍ଦନରେ ସଜେଇ ହେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ହଜିଗଲାଣି । ପୋଡପିଠା ଆଉ ଚିତଉ ପିଠା କହିଲେ ପିଲାମାନେ ବୁଝି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ।

କଲ୍‌ଚୂରାଲ ଗ୍ଲାମର ଆଉ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାହରଣ ଯାହା ଏବର ସମାଜକୁ ଖୁବ୍ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି ତାହା ହେଉଛି ଏନ୍‌ଗେଜ୍‌ମେଂଟ୍ । ଆଜିକୁ କୋଡ଼ିଏ / ତିରିଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ବିବାହ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଥିଲା । ଯିଏ ବାହା ହେଉଥିଲା, ସେ କନ୍ୟାର ମୁହଁକୁ ଚତୁର୍ଥି ପୂର୍ବରୁ ଦେଖିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ବି କଷ୍ଟକର ଥିଲା । ପିତା,ମାତା, ଅଭିଭାବକ ଯେଉଁ କନ୍ୟାକୁ ଠିକ୍ କରୁଥିଲେ । ପିଲାମାନେ

ତାକୁ ହିଁ ବିବାହ କରୁଥିଲେ । ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହେଉଥିଲା ଯାହାର ନାମ ନିର୍ବନ୍ଧ । ଏହା କରି ବିବାହର ତାରିଖ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବା ଲଗ୍ନ ଧରୁଥିଲେ । ଏବେ ଏହା ଏନ୍‌ଗେଜ୍‌ମେଂଟ୍‌ରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି । ତାହା ଆଗକୁ ଦୁଇପାଦ ବଢ଼ିଛି । ବର ନିଜେ ଯାଇ କନ୍ୟାର ହାତରେ ମୁଦି ପିନ୍ଧାଉଛି, ଆଉ କନ୍ୟା ମଧ୍ୟ ତଦନୁରୂପ କରୁଛି । ଏଥି ସହିତ ମୁଦି ପିନ୍ଧା ପର୍ବ ପରେ ଉଭୟ ବରକନ୍ୟା ଡ୍ୟାନ୍‌ସ କରୁଛନ୍ତି । ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଏବର ସମାଜ ଗ୍ରହଣ କଲାଣି । ମାତ୍ର ଗରିବ ଲୋକଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦୁରୁହ ହେଲେ ହେଁ କରିବାକୁ ବାଧହେଲେଣି । ଚତୁର୍ଥୀ ଦିନ ରିସେପ୍‌ସନ୍ ପାର୍ଟିର ଗେଟ୍‌ରେ ବରକନ୍ୟାଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଫଟୋ ଲାଗିବା, ଏବର ଫେସନ୍ ହେଲାଣି । ଆମ ସଂସ୍କୃତି ପରମ୍ପରାର ଦେଖେଇ ହେବାର ଫେସନ୍‌କୁ ଆମେ କଲ୍‌ଚୁରାଲ ଗ୍ଲାମର କହିପାରିବ ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଲୋଚନା :

ଏବେ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ସମାଜକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରିଛି ଏଜୁକେସନାଲ୍ ଗ୍ଲାମର । ଏହି ଚେତନା ହେଉଛି ନିଜର ପୁଅ ଝିଅକୁ ଦାମୀ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲ ଅବା କଲେଜ୍‌ରେ ନାମ ଲେଖାଇ ବାହାବା ନେବା । ଏଥି ସହିତ ବାପା ମାଆମାନେ ପିଲାକୁ ସ୍କୁଲ୍‌କୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଯିବାବେଳେ ନିଜକୁ ସଜେଇ ହୋଇ ଦାମୀ କାର୍ ନେଇ ସ୍କୁଲ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହେବା ଏବଂ ପିଲାର ମାର୍କ କୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରିବା । ଯେଉଁ ଭାରତୀୟ ପରମ୍ପରାରେ ବାପା ମାଆମାନେ ଅରଣ୍ୟର ମୁନୀରଷି କୁଟୀରକୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଛାଡୁଥିଲେ ଓ ପିଲାର ସାମଗ୍ରୀକ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ମୁନୀରଷିକୁ କଠୋର ହେବାକୁ ଛାଡୁଥିଲେ ଏବେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ବି ଦଣ୍ଡମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲାଣି । ପାଠର ସଂଜ୍ଞା ବଦଳି ଯାଇଛି । ଦେଖାଦେଇଛି ଅନେକ ଅଭିଭାବକ ନିଜର ସଂପତି ବିକ୍ରୟ କରି ଏହି ଏଜୁକେସନାଲ୍ ଗ୍ଲାମରରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ବଡ଼ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ଅଧିକ ପଇସାରେ ପାଠ ପଢ଼ଉଛନ୍ତି । ନିଜର ପାରିଲାପଣକୁ ଭୁଲି ପିଲାର ସକ୍ଷମତାକୁ ଭୂଲି ଦାମୀ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପଢେଇବା ଏକ ବିପଦ ଆଡକୁ ସମାଜକୁ ଟାଣି ନେଉଛି ।

ବ୍ରାଣ୍ଡେଡ୍ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବା ହାତରେ ଦାମୀ ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍ ଧରିବା ଆଉ ଘର ସମ୍ମୁଖରେ ଦାମୀ କାର୍ ରଖିବା ମାନସିକତା ହେଉଛି ଟେକ୍ନୋଲଜି ଗ୍ଲାମର । ଯୁଗ ସହିତ ତାଳ ଦେବାର ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆମ ଗତାନୁଗତିକ ଜୀବନ ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛି । ଟେକ୍ନୋଲଜିର ଗ୍ଲାମର ପିଡିତ ହେଉଛନ୍ତି ଏବେକାର ଯୁବ ସମାଜ । ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଦାୟିତ୍ୱ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭୂଲି ସେମାନେ ରିଲାକ୍ସ କରିବା ଆଉ ରେସିଂ ବାଇକ୍ ଚଲାଇବାର ଯେଉଁ ମୋହ ରଖିଛନ୍ତି ତାହା ଦେଶ ପ୍ରଗତିରେ ବାଧକ ନହେବ ଏହା କିଏ କହିବ ?

ରାଜନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଣିଷକୁ ଏବେ ଭୋଟର କରିଦେଇଛି ।ଭୋଟର ତୁଷ୍ଟିକରଣରେ କ୍ଷମତା ଆରୋହଣ ହେଉଛି ଭୋଟରବାଦ । ସମାଜର ସବୁ ବର୍ଗକୁ ଲକ୍ଷ ରଖି ରାଜନୈତିକ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସମାଜ ବିକାଶ ଚିନ୍ତା ନକରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାମୟିକ ଲାଭରେ ଭୋଟ୍ ଆଶା ରଖିବାର ଭୋଟରବାଦ ଦ୍ୱାରା ଦେଶ କ'ଣ ବିକାଶ କରିପାରିବ ? ମାଗଣା ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର ତଥା କିଛି କିଛି ଯୋଜନା ଆଳରେ ଏକାଉଂଟ୍‌କୁ ଯେଉଁ ଟଙ୍କା ଦିଆଯାଉଛି, ତାଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତି ଅଳସୁଆ ହୋଇ ତାର ନିଜ ଦାୟିତ୍ୱ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସୁଦ୍ଧା ଭୂଲି ଯାଉଛି । ଏହା ଆଗାମୀର ଅନ୍ୟତମ ବିପଦ ଏକଥା ଅସ୍ୱିକାର କରି ହେବ ନାହିଁ ।।

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାହିତ୍ୟରେ ଏହି ସାମାଜିକ ତତ୍ୱମାନ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବାର ଆରମ୍ଭ କରି ସାହିତ୍ୟର ଭାବକୁ ଗତିଶୀଳ କରାଉଛି ।

ଉପସଂହାର :

ବାସ୍ତବରେ ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ଚିରନ୍ତନ । ଯୁଗ ଚେତନାର ଆବେଗ ଓ ଅନୁଭୂତିକୁ ନେଇ ସାହିତ୍ୟ ବିମଣ୍ଡିତ । ସଂସ୍କୃତି ପରମ୍ପରା ଐତିହ୍ୟ, ଅର୍ଥନୈତିକ ଚେତନା ଆଉ ସାମାଜିକ ତଥା ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥାର ପ୍ରଭାବରେ ସାହିତ୍ୟ ସବୁ ଯୁଗୀୟ ଚେତନା ବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳଖଣ୍ଡର ଅପୂର୍ବ ବର୍ଣ୍ଣବିଭାରେ ବିଶୋଭିତ । ସାରସ୍ୱତ ସାଧକ କେବଳ ବାହ୍ୟ ବିଶ୍ୱକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ, ସେହି ବିଶ୍ୱକୁ ସେ ଅନୁଭବ କରେ ଖୁବ୍ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ । ସେହି ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭବଟି କାଳଖଣ୍ଡର ବାଡ଼ ଭିତରେ ନ ଅଟକି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତତ୍ୱରେ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ ନକରି ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ ଦିବ୍ୟଚେତନା ଅଭିମୁଖେ । ତେଣୁ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରାଚୀନ, ଆଧୁନିକ, ଅତ୍ୟାଧୁନିକ, ଉତର ଆଧୁନିକ ତଥା ବିଶ୍ୱାୟନ ପରି ଶବ୍ଦରେ ଛନ୍ଦି ହୁଏ ନାହିଁକି ଏସବୁ ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଆଦରି ନିଏ ନାହିଁ । ସାହିତ୍ୟ ଚିରୋସୁନ୍ଦର ଆଉ ଚିରୋ ଭାସ୍ୱର । ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ଜୀବନକୁ ଜାଣିବା ଓ ଜୀବନକୁ ବୁଝିବାର ମଞ୍ଜୁଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି । ଏଥି ସହିତ ସାହିତ୍ୟ ସମାଜର ବାସ୍ତବ ଚିତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ସହିତ ସମାଜକୁ ସମୁଚିତ ମାର୍ଗ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଏ । ସମାଜକୁ ସତ୍ୟ, ଶିବ, ଓ ସୁନ୍ଦର ରୂପେ ଗଢିବା ପାଇଁ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାଏ । ସାହିତ୍ୟ ଏଥିରେ ଦିଗହରା ନହେଲେ ଆମ ସମାଜ ଜୀବନ ପୁନଃର୍ବାର ମହାଭାରତୀୟ ଦିବ୍ୟ ଚେତନାରେ ଉଦ୍‌ଭାଷିତ ହୋଇପାରିବ ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

୧) ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ – ଡକ୍ଟର ବାଉରୀବନ୍ଧୁ କର
୨) ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଲୋଚନା – ଡକ୍ଟର ସୁମନ୍ତ ନାଏକ
୩) ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ – ଡକ୍ଟର ବେଣୁଧର ପାଢୀ
୪) ସୁମନ୍ତ ନାଏକଙ୍କ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗଳ୍ପ – ଡକ୍ଟର ତରୁଣ ଗାଙ୍ଗୁଲୀ
୫) ସାଧନାର ସୁଧାକ୍ଷର – ଡକ୍ଟର ଜ୍ୟୋତି କିଶୋର